

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Kateřiny Šimáčkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **I. B.**, zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2013, č. j. CPR-1403-2/ČJ-2013-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 5. 2013, č. j. 10 A 41/2013 - 47, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 5. 2013, č. j. 10 A 41/2013 - 47, **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalobce napadl kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 5. 2013, č. j. 10 A 41/2013 - 47, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2013, č. j. CPR-1403-2/ČJ-2013-930310-V234. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně (Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort) ze dne 15. 11. 2012, č. j. KRPC-169083-21/ČJ-2012-020025, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 měsíce. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tedy proto, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Konkrétně bylo správními orgány zjištěno, že žalobce má vydáno rozhodnutí o povolení k zaměstnání s dobou platnosti do 16. 11. 2012 u zaměstnavatele ŠIMI NEXT s.r.o., pro druh práce Dělníci v oblasti budov, místo výkonu práce Praha. Nejméně dne 7. 11. 2012 však žalobce vykonával práci

na stavbě rekreačního objektu v Chlumu u Třeboně (pro svého zaměstnavatele), a to bez příslušného povolení k zaměstnání.

[2] Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, rozsudkem krajského soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 10 A 41/2013 - 47, však jeho žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

[3] Rozsudek krajského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností, v níž poukazoval zejména na nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění, dále pak i na vady ve výrokové části správního rozhodnutí o vyhoštění a na další vady obou správních rozhodnutí i správního řízení. Spolu s kasační stížností stěžovatel podal rovněž návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Jako odůvodnění návrhu stěžovatel uvedl, že napadené rozhodnutí má skutečné a velmi intenzivní dopady do jeho rodinného a soukromého života a je možné, že bude k rozsudku Nejvyššího správního soudu zrušeno a věc bude vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, přičemž do ukončení řízení o žalobě je stěžovatel nesporně oprávněn na území ČR pobývat (dle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Pokud by stěžovatel byl nucen ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti opustit území ČR, znamenalo by to pro něj nenahraditelnou újmu spočívající jednak v nutnosti vynaložení nemalých finančních prostředků v souvislosti s vycestováním a návratem do země původu, jednak v nutnosti opustit funkční zázemí již vytvořené na území ČR a jednak v nemožnosti uplatňovat svá práva spojená se soudním řízením před Nejvyšším správním soudem, což by vedlo k nepřiměřenému zásahu do stěžovatelova práva na spravedlivý proces. Dále stěžovatel uvedl, že momentálně sdílí společnou domácnost se svou matkou, o níž zároveň pro její špatný zdravotní stav pečuje, dále má zodpovědnost za své tři nezletilé děti a přispívá také své sestře na péči o její těžce postižené dítě. Podle stěžovatele se přitom přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nedotkne nabytých práv třetích osob a není ani v rozporu s veřejným zájmem.

[4] K návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se vyjádřila rovněž žalovaná, která navrhla jeho zamítnutí, neboť podle žalované stěžovatel neuvedl žádné relevantní důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dále žalovaná doplnila, že se stěžovatelem bylo dne 24. 5. 2013 zahájeno další správní řízení dle ustanovení § 119 odst. 1 bod 3 zákona o pobytu cizinců.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se přiměřeně užije ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

[6] Po zvážení důvodů uváděných stěžovatelem i dalších okolností projednávaného případu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě jsou naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[7] Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince (vyjma vyhoštění z důvodu ohrožení bezpečnosti státu) odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; s podáním kasační stížnosti však už obdobný následek ze zákona spojen není. Pokud by tedy nedošlo k odložení právních účinků napadeného rozsudku krajského soudu do doby meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, byl by stěžovatel nucen opustit území ČR, a to ještě před rozhodnutím zdejšího soudu o jeho kasační stížnosti.

[8] Podobnou situaci se Nejvyšší správní soud již dříve zabýval a kupříkladu svým usnesením ze dne 16. 8. 2012, č. j. 4 As 56/2012 - 58, (dostupné na www.nssoud.cz) přiznal odkladný účinek kasační stížnosti cizinky, jíž bylo uloženo správní vyhoštění a její žaloba proti tomuto rozhodnutí zamítnuta. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí uvedl: „Za zásadní nicméně zdejší soud považuje fakt, že pro řádný výkon stěžovatelčina ústavního práva na spravedlivý proces je třeba, aby stěžovatelka mohla setrvat na území České republiky do skončení řízení o její kasační stížnosti. Byť je stěžovatelka v tomto řízení (jak požaduje soudní řád správní) zastoupena advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. Nejvyšší správní soud tedy spatřuje nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, spojenou s nuceným opuštěním České republiky před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o její kasační stížnosti, především v možné újmě na výkonu jejího práva na spravedlivý proces.“

[9] Nejvyšší správní soud neshledává důvodu, proč by se měl od právě citovaného názoru v nynější věci odchylovat. Nucené vycestování stěžovatele ještě před konečným rozhodnutím zdejšího soudu o jeho kasační stížnosti by pro něj nesporně znamenalo zásadní újmu, a to zejména s ohledem na faktickou nemožnost, či podstatné ztížení možnosti uplatňovat efektivně svá práva související s řízením o kasační stížnosti, respektive své ústavní právo na spravedlivý proces. Nadto pokud by posléze došlo ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu, případně také správního rozhodnutí, představovalo by pro stěžovatele jeho nucené vycestování z ČR v mezidobí další nemalou újmu, neboť by tak fakticky zbytečně musel opustit své zázemí v ČR, vynaložit finanční prostředky na cestu do země původu a naopak jeho návrat do ČR by pak mohl být ztížen. V právě uvedeném, především v zásahu do stěžovatelova práva na spravedlivý proces, Nejvyšší správní soud spatřuje nepoměrně větší újmu pro stěžovatele spojenou s právními následky rozhodnutí krajského soudu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud naopak neshledává, že by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti v daném případě mohla vzniknout nějaká újma jiným osobám, tím spíše že by se tato újma svou intenzitou či závažností mohla i jen přiblížit případné újmě stěžovatele naznačené výše.

[10] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda přiznání odkladného účinku stěžovatelově kasační stížnosti nebrání důležitý veřejný zájem. V tomto ohledu zdejší soud poukazuje zejména na důvod, pro nějž bylo stěžovateli správní vyhoštění uloženo – stalo se tak proto, že přinejmenším jeden den vykonával pro svého zaměstnavatele práci mimo místo výkonu práce uvedené v rozhodnutí o povolení k zaměstnání; jiné porušení zákona ze strany stěžovatele správními orgány zjištěno nebylo. Žalovaná ve svém vyjádření k posuzovanému návrhu stěžovatele sice uvedla, že se stěžovatelem bylo v mezidobí

zahájeno další správní řízení o vyhoštění, a to ze stejného zákonného důvodu jako prve, nicméně podle názoru Nejvyššího správního soudu ani tato skutečnost nezakládá existující důležitý veřejný zájem bránící přiznání odkladného účinku stěžovatelově kasační stížnosti. Nejvyššímu správnímu soudu nejsou známy žádné bližší okolnosti onoho nového správního řízení a tyto ostatně nemohou být ani předmětem jeho posuzování v nyní projednávané věci. Případné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele nijak neovlivní vedení nového správního řízení se stěžovatelem a naopak ani vedení tohoto řízení nemá vliv na opodstatněnost stěžovatelova návrhu v tom smyslu, že by činilo případné přiznání odkladného účinku zbytečným (Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ono nové správní řízení dosud nebylo skončeno a i proti případnému rozhodnutí odvolacího správního orgánu o vyhoštění lze podat žalobu s odkladným účinkem na vykonatelnost napadeného rozhodnutí). Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v projednávané věci nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[11] Nejvyšší správní soud tudíž konstatuje, že jsou splněny všechny podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s., proto vyhověl návrhu stěžovatele a rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2013

JUDr. Kateřina Šimáčková
předsedkyně senátu